

MÂY NON ÔM MẢNH TRĂNG THU

Cư sĩ Liên Hoa

Giấc ngủ say đã đưa bao cơn mộng tràn đầy, lan rộng. Làm sao biết được nơi nào là điểm dừng chân khi tâm luôn lay động “*Một niệm vừa khởi, muôn trùng xa cách*”.

Thu đã đến, theo vận chuyển của đất trời, như người lữ khách quen thuộc trở về, ôm lấy mọi phương trời. Một hôm nào đó, lá bỗng trở vàng. Trời se se lạnh, không gian như đắm mình trong màu lung linh, mờ ảo. Người ta chỉ biết thu là như thế, để thưởng thức, để ca tụng, để kéo lá vàng vung rải khắp nơi chốn. Những tình tự cảm xúc, biểu lộ như muốn lôi kéo cả không gian vào trong giấc miên trường- màu vàng. Thu là đây: Trăng thu, mây thu, trời thu, đất thu, mưa thu hay là những hình dung nào có thể ghép vào mùa thu để thu đi nặng nề, cu r mang, lê lét.

Có ai đã một lần nào chiêm nghiệm mùa thu, nhìn thấu suốt được những tâm tình hy hiến của thu, bản chất thu và để hiểu thu.

Bạn có biết không- tôi không phải là một mùa đơn độc, cô đơn, lẻ loi, nhưng mà là một trong những người bạn thân của các mùa đã đi cùng với vũ trụ. Dù gọi tên là gì như: xuân, hạ, thu, đông..., nhưng mỗi mùa là một sự sống. Vâng, *sự sống là tinh tự thiêng liêng nhất mà mỗi mùa đem đến cho vạn hữu, đem đến cho con người.*

Khi xuân đã qua, mùa hạ đến, tôi là người tiếp nối, dẫn thân. Mỗi lá ửng vàng, lia cành, rơi xuống hay mỗi một động thái nào đó nối tiếp v.v... để làm bạn có nhiều cảm xúc, trân trọng, yêu quý, an lạc... cũng là mỗi sự chuyển mình, đau xót không lời, hiến dâng cho con người với tình yêu không bờ bến, không đòi hỏi. Nếu như các mùa đều dừng lại, không gian im lặng, mọi sinh hoạt vô tình rơi vào hủy diệt, đời sống sẽ ra sao?

Cũng như thế, tình yêu của những con người bước theo dấu chân của Đức Phật đối với cuộc đời, với con người là thứ tình cảm không có điểm để so sánh, lệ thuộc. Đó là một phương trời cao rộng, vì đến từ biển tâm như màu vàng bao la của đất trời khi thu về.

Từ nơi vực sâu màu nhiệm của chân tâm, họ bước chân lên mảnh đất của bốn pháp thương yêu (Tứ nhiếp pháp). **Bồ thí là khởi đầu**, vì không bồ thí thì điểm trụ vẫn còn. Bồ thí làm cho những vọng trần rơi rụng, những chúng sinh vọng tưởng, cứng đầu, tham chấp, vị kỷ lặng lẽ đi vào trong cõi tâm, như màu vàng thu ôm trọn bao nhiêu lá vàng rụng, để đem đến cho con người, vũ trụ màu thương yêu, hạnh phúc. Bồ thí đến từ nhận thức được thân phận con người đang chịu bao nghịch cảnh, đồng cảm, đồng cảnh, có đầy đủ tất cả bản chất của một nhân vị, nhưng vươn lên, tự mình muốn dâng tặng tâm lòng từ bi hỷ xả, bao dung, cảm thông với lòng trân quý, tri ân đối với loài người, vì. *không có con người, tình yêu sẽ khô cạn, không có vị giác ngộ.*

Tiếng nói của Phật giáo là tiếng nói của từ tâm, của tuệ giác, như tiếng sấm gấm, vì người con Phật đã bao lần quán chiếu mảnh tâm, làm cho những độc tố tạo nên cuộc trầm luân rơi rụng, biến thành những chất liệu thương yêu, tinh thức và để từ đó, đem chia xẻ đến mọi người. Tất cả mọi hành động dẫn thân đến từ tinh thức, tự nguyện, đến từ những con người “vô ngã”, không còn tham đắm những hư danh, vinh nhục, danh vọng v.v..thì sự dẫn thân, chia xẻ đó mới đích thực.

Chính vì lẽ thế, chúng ta thấy rằng tất cả những bậc thể nhập và sống với tánh giác, hay những người nếm được hương vị của tinh thức, của tâm đều trở thành những con người dẫn thân vì đời, vì con người. Nơi nào có si tham sân, có vô minh, tà kiến, có bạo lực, có đàn áp, có khổ đau, có tàn sát, hủy diệt môi trường, mạng sống dù là những sinh vật nhỏ bé v.v...đều có tiếng nói hy hiển, dẫn thân của Phật giáo, của người con Phật .

Một phút giây xúc động.

*Thu vàng khắp chốn Ta bà
người cười, ngủ giấc sơn hà bao la
mây non say giấc đỉnh son
lấy mây làm gối, lấy trời làm chăn*

*Lá thu ôm mộng hư không
Mười phương dung chứa rỗng không chan hoà
rọi soi từng buổi đêm thâu
vòng quanh, rồi lại một vòng chân không*

*Rời mùa thu đổi lá thu
thấy thu lại thấy những mùa giao duyên
lá vàng rời thấy lá khô
cành trơ lại thấy nụ hồng điểm hoa*

*Ồ người say ngủ miên trường
Trong mơ có ủ hự vô làm nhà
Tâm son rộn rả tấm lòng
đời người biết mộng, “chân” không vẫn vào*

*Xưa người ôm một vầng trăng
chờ trăng, mong rải ánh vàng muôn phương
nay, xin người chớ chân tâm
nụ hương bị nở, trí mầm trở hoa*

*Giọt không là chất nhiệm màu
trụ tâm một cõi, xót xa phận người
tâm không thì trở về không
ánh vàng hương toả, một vầng trăng non.....*

Ngày Anniversary 09.10.2007